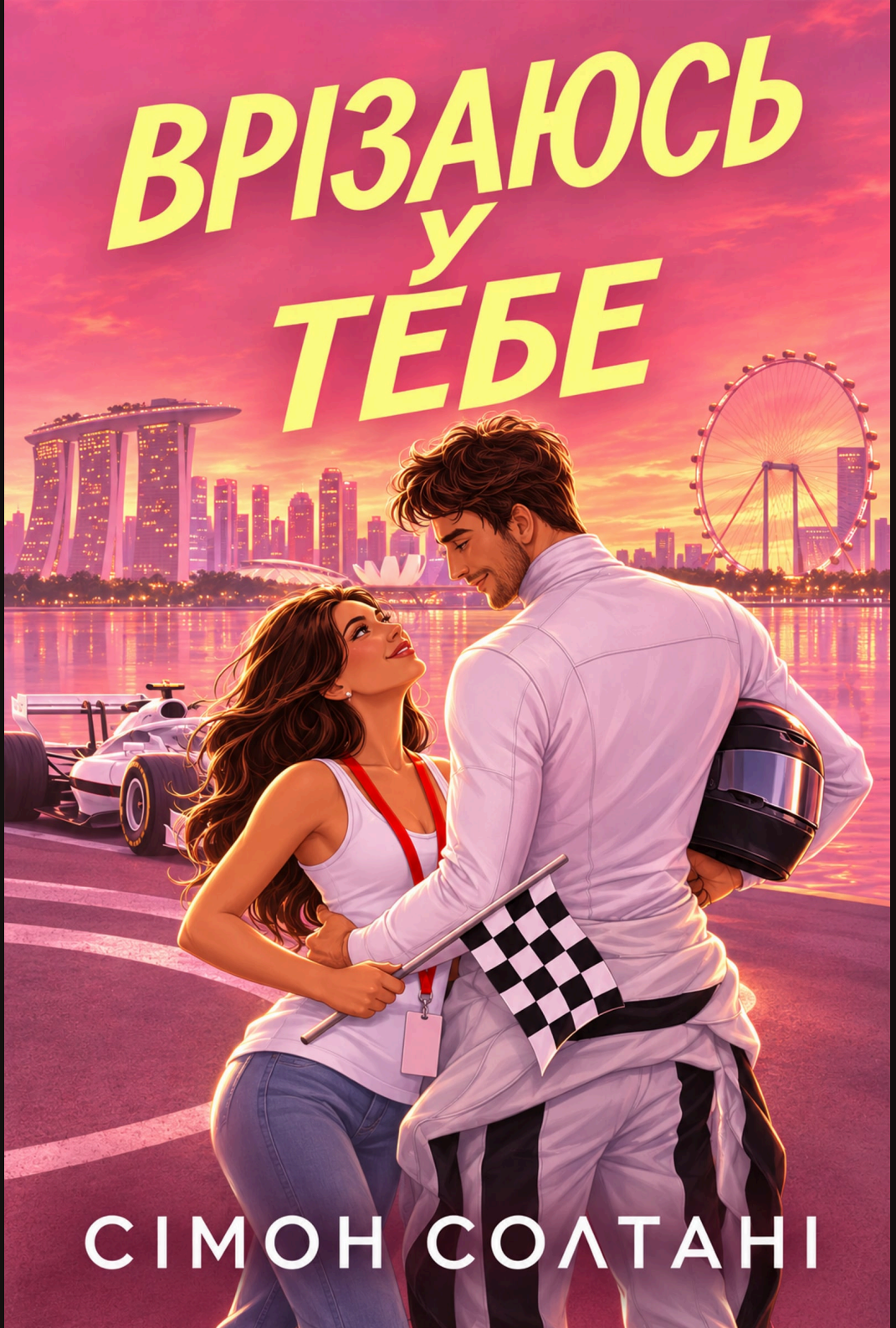

ВРІЗАЮСЬ
У
ТЕБЕ
СІМОН СОЛТАНІ

СІМОН СОЛТАНІ

Врізаюсь у тебе

Crash into You

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Crash into You, Simone Soltani.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Пролог

Зейд

Вересень – Сінгапур

Я збився з ліку, скільки разів ледь не загинув.

Це частина життя, яке я вибрав. Частина того, хто я є. Але від цього зустрічати смерть віч-на-віч легше не стає.

Десь на трасі мій болід Формули 1 перетворився на купу обгорілих уламків. Вціліла тільки капсула безпеки, монокок, конструкція, що має вберегти мене в аварії, уся в кіптяві, пилюці й піні від вогнегасників, але вона жива ознака того, що свою роботу виконала.

— Ти ще зі мною, Зейде?

Питання лунає від парамедика, що сидить поруч у швидкій. Він звіряє мої показники на маленькому екранчику, а тоді знову повертається до мене й шукає ще щось, що підкаже, як я. Але шлунок мені скручує інше: його погляд опускається до моїх рук і затримується на них, безвольних і марних у мене на колінах.

В основі черепа глухо пульсує біль. Його слова долинають наче з-під води, а моя відповідь важко ворушиться на язиці. — Ще тут, — кажу я, але *тут* поняття відносне, поки я досі складаю докупи, як опинився в такому становищі.

Ми в Сінгапурі, це я знаю точно. Міська траса, моя улюблена, з тісними поворотами й мізерним запасом для помилок. Старт пройшов нормально. Згасли вогні, і мій стартовий бокс

на першій позиції за мить лишився позаду, як завжди. У першому повороті я вийшов уперед, ледь випередивши Акселя Бергмюллера, майже колесо в колесо. Це була добра жорстка боротьба між суперниками. Може, не найчистіша, але ми так довго це робимо одне з одним, що це вже знайомий, хоч і дратівливий, танець. Усе було *нормально*. А потім...

А потім Лоренцо Кастеллуччі пішов по внутрішній, пхаючись у просвіт, якого там не було, який там ніколи *не* з'явився б, і втиснувся силою.

Далі все злилося в одну пляму: вереск шин і розтрощений карбон. Мерехтливе полум'я, їдкий дим і біль, що розходиться від кінчиків моїх пальців до ліктів. Адреналін, тренування й м'язова пам'ять витягли мене з боліда, поки я не згорів разом із ним, але відтоді минуло ледве п'ять хвилин, і я не знаю, що саме сталося, крім того, що я вижив.

Я досі тут. Але чи є тут хтось іще?

— Це добре, — каже парамедик. — Зараз я поясню, що буде далі, добре?

Я намагаюся кивнути, але пульсація за очима змушує мене зупинитися. Віддам йому належне: пояснює він повільно й чітко. Щось про лікарню й чергових хірургів, але в одне вухо влітає, з іншого вилітає. Мій розум крутиться навколо однієї-єдиної думки.

— Вони живі? — питаю я. Важко ковтаю й намагаюся уточнити. — Аксель... Лоренцо... Хтось іще був?

З виразу його обличчя я розумію, що краще перестати питати. — Усі вибралися, — каже він.

Вибралися. Це ні хріна не означає. Не означає, що вони не стікають кров'ю край траси, а довкола них тримають біле простирадло, щоб відгородити від цікавих очей. Я бачив таке раніше. Не хочу бачити знову. Але хіба не на це я підписався?

— Живі? — тисну я. Паніку в моєму голосі не пропустиш. Я й сам її чую.

— Живі, — запевняє він. — Ними займаються.

Це відповідь, хай і розпливчаста, але я беру що дають, навіть якщо вона знімає з моїх плечей лише дрібку тривоги.

Тепер, може, я нарешті можу подумати про себе. Про біль, що тліє й спалахує водночас, дзеркально ліворуч і праворуч, про кістки під незграбними кутами, які кажуть мені: усе пішло шкереберть. Про те, як я втомився. Фізично втомився. Морально втомився. Втомився від життя, яке будував останні два десятиліття й яке крутиться навколо одного-єдиного: перегонів.

Нарешті я можу подумати про те, що готовий покласти всьому цьому край.

Я збився з ліку, скільки разів ледь не загинув, але цей раз останній, який я додам до лічильника.

Розділ 1

Ава

П'ять місяців потому, лютий – Лондон

Про пілотів Формули 1 я знаю напевно три речі. Перша: усі вони жахливо змагальні. Інакше не дісталися б цієї еліти перегонів на болідах з відкритими колесами. Друга: у душі вони величезні ботани. Дані для них бог, і вони використають усе, що тільки можуть, собі на користь. І третя: смак у моді в них *надзвичайно* сумнівний.

— Твоє запрошення загубилося на пошті? — питаю я Акселя Бергмюллера, дворазового чемпіона світу, який зараз у подертих джинсах, пошарпаних кедах і поло з логотипом Спектер Енерджі Рейсинг. Це не найгірше, що я бачила на пілотові, але для офіційного заходу точно не годиться. — Ти ж знаєш, що за дрес-кодом треба було вбратися у вечірнє, так?

Він сходить із червоної доріжки в куліси, де я на нього чекаю. — Нехай радіють, що я взагалі прийшов, — каже він, анітрохи не збентежений моєю прочуханкою. Може, це австрійське. Може, чемпіонське. А може, це просто чортів Аксель Бергмюллер, але цьому чоловікові глибоко байдуже. — Я не хотів іти.

— Ти ніколи не хочеш. — Я беру його під руку й тягну до зали, бо втомилася стовбичити в моїх гарних, але нерозважливих шпильках. Принаймні один із нас дотримався дрес-коду. — Тато розлютиться, коли тебе побачить.

— Омід проллє милостиві сльози, що його найкращий пілот таки з'явився, і ти це знаєш.

Ніяких сліз не буде, але мій батько безперечно тихо зітхне з полегшенням, що його норовистий, неймовірно талановитий пілот номер один з'явився на обов'язковий захід.

Як керівник команди Спектер Енерджі, тато головним чином відповідає за приборкання цього двадцятишестирічного дорослого хлопчиська, на якому лежать надії й мрії всієї команди. А ми з ним ділимо цей клопіт, хоч я вже понад рік не працюю в команді.

Але Аксель, на жаль, на цей момент як рідний, і все завдяки тому, що тато практично всиновив його ще підлітком, коли той гонив у Формулі 3. Як його названа старша сестра, я мушу забезпечувати, щоб він з'являвся там, де треба, і не робив із команди посміховиська.

Зараз ми не дуже справляємося ні з тим, ні з іншим.

— Це найгірші вечірки, — бурчить він, поки я тягну його в натовп вишуканих гостей. — Повно людей, які не тямлять у перегонах нічого, а поводяться так, ніби мають право на наш час, тільки тому, що платять за логотипи своїх компаній на наших болідах.

Цей щорічний захід, який проводить офіційний хронометрист чемпіонату, давній швейцарський годинниковий бренд, справді збирає саме той натовп, про який він каже. Це радше вечірка на відкриття передсезонного періоду, нагода для команд і спонсорів потусуватися й обзавестися зв'язками, перш ніж усі вчепляться одне одному в горло в дусі змагання.

Я розумію, чому він цього не любить. Його ось-ось водитимуть по залі, як виставкового поні, роздивлятимуться на нього й метушитимуться навколо, примусять виголосити промову й тримати себе в руках ще кілька годин. У нього непростий хара-

ктер і в гарний день, а якщо його змушують робити те, що він ненавидить? Тоді нікому не врятуватися. Нехай Всесвіт змилується над першим, хто спитає, як він гадає, яким буде майбутній сезон. Йому ось-ось словесно надеруть задницю.

— Аксель, будь ласка. — Зітхаю й зупиняю його, щоб він побачив моє благальне обличчя. — Я просто хочу насолодитися цим вечором. Я знаю, що ти все це ненавидиш, але я за цим сумувала.

Його насуплені брови розслабляються, погляд стає менш суворим. — Ага, ти ж так давно від цього лайна. — Він мовчить і незручно переступає з ноги на ногу, мабуть, пригадавши *причину* моєї відсутності. — Ти певна, що хочеш тут бути?

Я розумію його вагання. Чутки витіснили мене з роботи й зі світу Формули 1, і мій повторний вихід на публіку напевно їх розпалить. Але коли моя найкраща подруга, операційна директорка однієї з компаній, що спонсорують команду Ф1, спитала, чи не хочу я піти з нею цього вечора, я не змогла встояти.

— Певна, — кажу я.

Але Аксель усе ще сумнівається. — Справді?

— Справді.

Після всього, що сталося, важко повірити, але це правда. Світ автоспорту це все, що я коли-небудь знала. Мої батьки працювали в Індікарі, коли я була дитиною, і я росла в піт-лейнах американських трас, мене заспокоював запах пального й гуми, заколисував гуркіт моторів. Я навчилася водити карт раніше, ніж читати. Я навіть недовго думала стати стратегинею, як мама, чи інженеркою, як тато, поки не зрозуміла, що ні те, ні інше мені не личить. Свербіж у мозку чухали маркетинг і дизайн, і щойно я здобула дипломи з графічного дизайну й спортивного маркетингу, я пірнула назад у світ автоспорту.

Але до Спектер Енерджі Рейсинг я потрапила тільки після магістратури, коли тато простягнув мені оливкову гілку після десятиліття, протягом якого здебільшого ігнорував моє існування, хіба що щомісяця кидав на мій рахунок гроші, яких я майже не чіпала. Тоді я працювала в маркетинговому відділі команди Індікара, але коли надійшла пропозиція від тата, я не могла її не прийняти. Як і він, я не встояла перед чарами Формули 1.

На той час він уже дослужився до керівника команди після років роботи інженером і перейшов з Індікара у Ф1 після маминої смерті. Поки мене, чотирнадцятирічну, залишили в пансіоні у Вірджинії, він полетів до Англії здійснювати свою мрію підкорити вершину автоспорту. А з шістьма Кубками конструкторів у скарбничці, гадаю, це йому вдалося.

А я, навпаки, мало чого досягла, якщо не рахувати того, що опинилася в центрі скандалу, який закінчився проханням залишити команду.

Я втуплююся в Акселя важким поглядом, бо мою відповідь він не дуже-то сприйняв. — Думаєш, я б надягла сукню й підбори, що тиснуть мені на пальці, якби не хотіла тут бути?

— Я знаю, що ти любиш наряджатися. — Він пирхає й закочує зелені очі. — Ти вже говорила з Омідом?

— Саме він і відіслав мене чекати на тебе. — Йшлося радше про те, щоб відвести мене подалі від спонсорів команди, з якими він розмовляв, бо розбиратися з моєю несподіваною появою він не хотів. — А тепер, коли ти нас своєю присутністю вшанував, я можу піти розважитися з людьми, яких я справді люблю.

— Я родзинка твого вечора, — каже він так, ніби це очевидно. — Але гаразд, іди спілкуватися з ворогом.

Мене пересмикує від того, що мою найкращу подругу він називає *ворогом*, але зважаючи на те, що вона сестра одного з пілотів Ф1-команди Макморріс, він не зовсім помиляється.

— А *ти* можеш піти пошукати мого батька, — наказую я, поки він кладе мені руку на плече й починає підштовхувати вперед. — Через двадцять хвилин вам усім треба бути на сцені з промовою. Спектер Енерджі виступає після Омега Сілуро.

Аксель драматично показує жестами, що не чує мене через шум і музику, далі опускає руку й розчиняється в юрбі, найімовірніше, у пошуках найближчого виходу. Байдуже. Принаймні я його сюди заволокла. Я не обіцяла, що змушу його залишитися. До того ж тато все одно не може звільнити мене вдруге.

Спалах білявого волосся на периферії зору змушує мене обернутися й побачити, як наближається *ворог*, її фірмова гримаса пом'якшується, щойно вона мене помічає.

— Нарешті ти повернулася, — бурчить Едіт Максвелл-Браун. — Уявляєш, скількох моторошних старигані мені довелося відганяти, поки тебе не було?

Я швидко її оглядаю: чорна тафтова сукня з вирізом-серцем, прикрашена діамантовим кулоном-краплею, що лежить трохи нижче ключиць. У звичайний день вона виглядає чудово, а сьогодні вона просто приголомшлива. — Щонайменше два десятки, — відповідаю я. — Цього добра тут повно. — Так само, як і їхніх грошей.

— Місце ними просто кишить. — Едіт бере з підносу офіціанта, що проходить повз, два келихи шампанського, але вагається, чи пропонувати один мені. — Ти сьогодні п'єш? — тихо питає вона. — Не була певна, чи ти не передумала після весілля.

Це делікатне питання, бо я майже цілий рік утримувалася від алкоголю повністю, щоб підготувати тіло до майбутньої

вагітності. І все ж мені доводиться докладати зусиль, щоб тримати усмішку, коли я беру в неї келих, бо більша частина мене хоче плакати.

— Я роблю перерву у ВМІ на деякий час. Остання невдала спроба мене виснажила. — Я піднімаю келих у глузливому тості на честь того, що я не вагітна. — Тож питиму дороге шампанське й наїдатимуся м'яких сирів досхочу, поки не буду готова спробувати знову.

Вона цокає краєм свого келиха об мій. — Оце правильний настрій. Ти ще сумуватимеш за ними, коли їх не стане.

Те, що вона сказала *коли*, а не *якщо*, трохи підбадьорює мене, ніби це лише питання часу, коли я побачу дві смужки на тесті на вагітність. Я мріяла про те, щоб стати мамою, відтоді, як втратила власну, хотіла збудувати сім'ю, щоб передати далі любов, яку вона мені дала, і підтримувати своїх дітей так, як мені бракувало підтримки від єдиного батька, що залишився. Я хочу бути для дитини всім тим, чим моя мама була для мене.

Але сувора реальність така, що вісім місяців спроб минуло, а я не ближче до здійснення своєї мрії.

Логічно я *знаю*, що менше за рік це не так довго для спроб завагітніти. Цього навіть не досить, щоб поставили діагноз безпліддя. Але чекати й далі через те, що моє тіло вирішило «Хм, ні, *мабуть*, *ми цього не хочемо*», це розчарування століття.

— Моя лікарка вважає, що час переходити на ЕКЗ, тож, може, з ним мені пощастить більше, — кажу я, намагаючись лишатися позитивною, попри те, як місяць за місяцем повільно підкрадається розчарування. — Але вона попередила, що я наближаюся до території *пізнього материнського віку*. — Я пирхаю. — Вона могла б просто назвати мене старою. Тобто серйозно, мені тридцять чотири, а не вісімдесят чотири. Мені навіть рано балотуватися в президенти.

Я можу жартувати скільки завгодно, але я знаю базову біологію. З віком цей процес лише ускладнюватиметься. Саме тому я нарешті сказала «до біса» очікуванню ідеального партнера, щоб це зробити разом: мені просто треба було йти на це, поки не минув мій найкращий шанс. Я вдячна, що є процедури й методики, які дозволяють мені зробити це самотньою жінкою, але навіть так це дедалі більше нагадує завдання, що закінчується тільки розбитим серцем.

Але зі мною все буде гаразд, хай яким буде кінцевий результат. Як мама любила мені повторювати, нормально спотикатися на шляху до того, чого хочеш, аби тільки йти далі.

— Моя мама народила наймолодшу з моїх сестер, коли їй було за сорок. Усе буде добре, — заспокоює мене Едіт. — До того ж, якщо не вийде, можеш забрати когось із моїх дітей. Мені насправді не потрібні ніякі, крім спадкоємця й запасного.

Я стискаю губи, щоб не засміятися. Вона безмежно любить своїх чотирьох чудових бешкетників, хоч і дуже рада, що сьогодні вечір без них. Якщо моя майбутня дитина виявиться хоч трохи схожою на когось із її... Ну, у мене буде бунт з першого дня, але я його радо зустріну. — Ще думаю над цим, — визнаю я. — Вони дуже милі.

— Бери наймолодшу. Вона вже розповідає, що хоче бути пілотом Ф1, як її дядько Томас. Ти з батьком зробите з неї чемпіонку.

Я не певна, що від мене буде багато користі, зважаючи на те, що я ніколи не працювала в жодному відділі розвитку пілотів, а моя коротка картингова кар'єра була не надто успішною, переважно тому, що мене більше цікавило грати в гоночні відеоігри, ніж насправді їздити трасою. Мій тато, однак, міг би мати більше успіху, зважаючи на те, що він перетворив Акселя з

хлопця з проблемами з поведінкою на чемпіона світу (з проблемами з поведінкою).

— Подивимося, чи розмовлятиме тато зі мною досить довго, щоб я взагалі це порушила, — сухо кажу я й роблю ковток шампанського, насолоджуючись бульбашками. Мені варто насолодитися цим вечором, перш ніж скоро повернутися до свого розміреного життя без випивки й профілактичних вітамінів для вагітних.

— Між вами нічого не покращилося?

Я хитаю головою. — Усе та сама історія з репутацією, розумієш? Я осоромила його, команду, прізвище Фарахані... Думаю, він досі намагається це пережити. Йому було легше відштовхнути мене, ніж заступитися.

Едіт зітхає з розчаруванням, але нашу розмову перериває оплеск, що долинає з іншого боку величезного залу, де на сцену вийшла наступна пара пілотів і керівник команди. Їх опитує ведучий цього вечора, якийсь британський комік, якому явно наказали поводитися якнайкраще, судячи з його млявої програми.

— Боже, це болісно, — бурмоче Едіт, поки ми слухаємо ще одну партію пілотів, натренованих для спілкування з медіа, які кажуть майже те саме, що й попередня. — Якби я знала, що буде так жахливо, я б не просила тебе піти зі мною.

Яким би воно не було, я рада, що вона наполягла, щоб я лишилася в Лондоні на тиждень після весілля й змогла піти з нею на цей жах. Нечасто ми можемо провести разом стільки часу, і ще рідше мені вдається взяти тривалу, але вкрай потрібну відпустку від моєї фріланс-роботи графічної дизайнерки. Бути самій собі начальницею має свої плюси, але керувати бізнесом як жінка-оркестр буває важко.

— Ніколи не зрозумію, чому їх змушують це робити. — Я роблю ще ковток шампанського, щоб не здригнутися від чужої ніяковості, хоч частина мене радісно цим втішається. — Якщо вони хочуть говорити, нехай говорять, але це схоже на тортури для всіх.

— Я б нікому з них у вічі не сказала мовчати й їхати, — каже вона, — але, до дідька, *будь ласка*, мовчіть і їдьте. Це вони роблять набагато краще.

Вона може стверджувати, що не сказала б цього їм у вічі, але я знаю, що вірити не варто. За п'ять років нашої дружби Едіт Максвелл-Браун ні разу не була нічим іншим, окрім прямолінійної. Ми познайомилися в паддоці на Гран-прі Іспанії, коли вона підійшла до мене й показала на ганебну кавову пляму на білій сорочці моєї командної форми, одразу заявивши, що показуватися з нею ніяк не можна. Тоді вона витягла зі своєї сумочки олівець для виведення плям і сама все виправила. Вона представилася своєю шикарною англійською вимовою тільки після того, як я, затинаючись, подякувала, і навіть тоді коротко й безапеляційно, потиснувши мені руку так міцно, що я присягнулася: мої кістки заскрипіли.

Саме це робить її чудовою бізнесвумен. А крім рукостискання, саме це робить її чудовою подругою, бо мені ніколи не доводилося гадати, що вона насправді має на увазі. Вона просто це каже.

Вона права щодо того, наскільки це нудно, але мене це не стримує від того, щоб тішитися. Звісно, я сумувала за перегонами й дією на трасі, але тужила й за дрібницями, як-от за незграбністю пілотів та інтерв'ю, що доводять: їхні таланти найкраще розкриваються за кермом.

Світ загалом ставить їх на такий п'єдестал, і в чомусь вони на нього заслуговують. Це спорт, де доступно лише жменьку

місць: щоб сюди потрапити, треба бути найкращим з найкращих. Але під усім цим вони все ж дивовижно люди. Кожен пілот, з яким я працювала, включно з тими, кого я потай терпіти не могла, мав ті самі типові бажання, потреби й страхи, що й решта з нас, простих смертних. Навіть мій мерзенний названий братик, чемпіон, якого в майбутньому неминуче чекає більше відзнак, такий самий із плоті й крові, як усі ми. Вони, безперечно, особливі люди, так, і мені бракувало можливості бачити це зблизька, але я завжди буду берегти моменти, коли бачила в них лише людей. Це одне з того, чого мені бракує найбільше.

Ми ввічливо плескаємо, коли пілоти Омега Сілуро махають натовпові, завершуючи інтерв'ю, але оплески гучнішають, коли вони йдуть зі сцени, а їхнє місце займають хлопці зі Спектер Енерджі.

— О боже, — стогну я, помітивши, що Аксель якимось чином знайшов і додав до свого вбрання метелика, ніби саме його бракувало, щоб його ансамбль відповідав вечірньому дрес-коду. — Я не думала, що може бути ще гірше.

Едіт пирскає, окидаючи його поглядом. — Йому пощастило, що він симпатичний. — Тоді її очі ковзають до мене. — Як так сталося, що він ніколи тебе не цікавив?

— Я тобі вже казала, — терпляче відповідаю я, тримаючи голос тихим. — Хоч Аксель дуже вродливий чоловік, він... — Я піднімаю палець, щоб почати рахувати. — По-перше: не мій тип, а по-друге: улюблена дитина мого тата. Він навіть фарсі знає краще за мене, покидьок. — Я відкашлююся, щоб прогнати гіркоту, й піднімаю третій палець. — По-третє: він молодший за мене на вісім років, а я знаю його ще підлітком, що саме по собі вже погано. А по-четверте, — я піднімаю останній палець, — народжувати дитину від пілота Ф1 *не* звучить як роз-

вага, а це, мабуть, найважливіший чинник на цьому етапі мого життя.

До того ж навіть чутка про романтичний зв'язок із пілотом може майже зруйнувати життя. Свою науку я вже засвоїла.

Едіт обмірковує мій список. — Розумію. Не певна, що я б хотіла виховувати дитину з чоловіком, якого немає вдома дев'ять місяців на рік.

Саме так. Цю частину свого виховання я б не побажала жодній дитині, не те що власній.

Ми слухаємо, подекуди закочуючи очі, кривлячись і навіть хихочучи, поки Аксель і його напарник Рафаель Маршан проходять через інтерв'ю за сценарієм. Щодо харизми, француз перемагає вдесятеро, але дотепність і сухий гумор Акселя чарівні по-своєму, особливо коли він розповідає, як це: знову гонити після минулорічної аварії на Гран-прі Сінгапуру, яка могла покласти край його кар'єрі, як це сталося з Лоренцо Кастеллуччі.

— Чорт, — лається собі під ніс Едіт, і я кидаю на неї погляд: вона хмурить брови в телефон. — На роботі щось сталося. Мені дуже шкода, але я мушу йти.

Я звикла до того, що вона йде раніше або зовсім скасовує наші плани через роботу, але шлунок мені все одно провалюється. У готельному бізнесі завжди якась драма, а в неї вона ще бурхливіша, відколи її батько обійшов її на заслужену посаду генеральної директорки їхньої сімейної компанії після років, коли вона практично сама керувала всім. Замість неї він обрав її абсолютно нікчемного старшого брата Ендрю, але, оговтавшись від першого шоку, Едіт вирішила не вважати це остаточною відповіддю.

— Знову хаос від Ендрю? — питаю я.

Вона киває. — Робити переворот це справді стільки роботи, — каже вона невимушено, але в цьому теж чути сталь. — Можеш піти зі мною, якщо хочеш, але не думаю, що тобі справді хочеться дивитися, як я до ранку шматую його й купу юристів.

— Хоч я певна, що це буде видовищно, залишуся тут. — Я торкаюся її зап'ястка на знак вдячності. — Ще раз дякую, що дозволила мені перекантуватися цього тижня в твоїй квартирі. Я не була певна, що жити так довго в тата — гарна ідея.

— Хтось має там жити, поки ми переїжджаємо в новий дім. — Вона підморгує мені, потім споважніє. — *Будь ласка*, більше не перечіпайся через коробки. Я справді не хочу, щоб ти опинилася в лікарні. Але можеш упакувати кілька. Це лайно нескінченне.

— О, я в курсі. Принаймні ви переїхали через усе місто, а не через Атлантику.

Я чкурнула назад до США після звільнення, почасти тому, що мій британський статус пов'язаний із робочою візою, але й тому, що мені хотілося, чесно, *було потрібно* почати з чистого аркуша. На жаль, я досі розпаковую все, що накопичила за десять років в Англії, і боюся, що це не скінчиться ніколи.

— А чия це вина, люба? — Вона нахиляється, щоб повітряно поцілувати мене. — Снідаємо завтра, обіцяю. Я хочу викроїти максимум із останнього дня з тобою, перш ніж ти смикнеш назад через калюжу.

Я усміхаюся, повітряно цілуючи її в другу щоку. — Побачимося вранці.

— А якщо ні, то я за ґратами за братовбивство.

Вона допиває залпом шампанське, віддає келих офіціантові, і вже її немає.

Я знову зосереджуюся на сцені, де мій батько жваво розповідає про впевнений погляд Спектер Енерджі на сезон. Слуха-

ючи його, я згадую всі промови, які він виголошував наприкінці командних нарад, як вони петляли й наче різко звертали убік від теми, але завжди поверталися й закінчувалися пронизливим питанням для роздумів.

Я виходила з тих нарад то ошелешена, то спантеличена, то по-справжньому надихнута, і зазвичай збивалася докупи з рештою маркетингової команди й соцмереж Спектер, які теж намагалися збагнути, про що в біса він торочив. Дивно за цим сумувати, але слухати його сьогодні означає, що біль від утраченого стає трохи гострішим.

Мій батько стримано махає натовпові, коли вони завершують сегмент, а я пригубляю шампанське, поки вони йдуть зі сцени, половиною вуха слухаючи, як ведучий відпускає чергові жахливі жарти. Без Едіт поруч це вочевидь менш весело. Особливо з усіма поглядами, що раптом звернені на мене.

Я далеко не настільки самовпевнена, щоб гадати, ніби всі тут знають, хто я, але багато хто знає, і багато хто витріщається. Частина мене цього очікувала, що на мене дивитимуться й шепотітимуться, але інша частина була оптимістичнішою. Мусять же бути кращі плітки, на яких можна зупинитися. Говорити мали б про відверте інтерв'ю Лоренцо Кастеллуччі, що вийшло кілька днів тому й сколихнуло світ Ф1 деякими викриттями, як-от саботаж між напарниками в Макморріс чи те, що він узяв на себе повну відповідальність за аварію, яка ледь не вбила його й двох інших пілотів у Сінгапурі.

Ще більше уваги спрямовується до мене, коли ведучий оголошує, що наступною на сцену виходить Маскорт, і дуже швидко стає очевидно, що ні, кращих пліток сьогодні немає.

Боже, мені слід було піти додому до моїх котів після весілля. Принаймні їхні осудливі погляди милі.

Запрошення Едіт я сприйняла як шанс умочити в цей світ пальці ніг і, може, знайти спосіб і далі заходити, поки я знову не занурюся повністю. Поки що я довела лише те, що мала рацію, коли пішла далі. Мала рацію, коли зосередилася на побудові такої версії життя, якою я могла б так само захоплюватися.

Хіба що я досі застрягла на копанні фундаменту цього нового життя. Минуло півтора року відтоді, як я пішла зі Спектер. Вісім місяців марних ВМІ після того, як я збирала гроші й боролася за покриття цього моєю паршивою страховкою самозайнятої. Забагато часу витрачено на бажання, чекання й сподівання на те, що не бажає здійснюватися.

А проте щодня я змушую себе розсувати метафоричні завіси й відчувати сонце на обличчі, бо я бачила, наскільки темним буває життя, як горе краде світло, і я рішуче налаштована не дозволити йому затягти мене назад у тінь.

Взявши приклад з Едіт, я допиваю своє й прослизаю крізь натовп до заднього краю зали, бо хочу трохи сховатися, принаймні поки ця частина не закінчиться. Але коли починаються оплески, що доходять майже до оглушливого рівня, я не втримуюся й озираюся через плече на сцену.

І ось він. Зейд Юсеф, обличчя Формули 1, і причина, чому я ніколи не зможу повернутися.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/crash-into-you/